

SECRET SPELLS

XVI. ÉVFOLYAM 2. SZÁM. 2007. DECEMBER

MARIAN GOLD KÖSZÖNTÖTTE A BLUE SUNSHINE-T

Kedves Barátaim!

*A Blue Sunshine
Alphaville Fanclub
15. születésnapja al-
kalmából szívélyes
üdvözetem küldöm és
sok boldog emlékezést
kívánok!*

*Kristályi üdvözléssel
Alphaville-ből:*

Marian Gold

*My dear friends! 8th Dec 2007
The 15th Anniversary of the
XVIII-Fan-Club Blue Sunshine
I send to my warmest regards
& many happy returns!
Crystal regards from XVIII
Yours
Marian Gold
Blue Sunshine!*

AZ ELEFÁNTCSONTTORONY TETEJÉRŐL

Bármennyire is szerettük volna, sajnos idén sem jelent meg a várva várt új Alphaville album. Nemhiába féltünk sokan a régi-új kiadótól. Bár ha visszatekintünk az együttes közel negyed évszázados történetére, ezen talán mégsem kellene annyira meglepődnünk. Aktualitásunk azonban mindig van, ha más nem is, az emlékezés. A fanclub 15. születésnapja mellett idén több kerek évforduló is megtalált bennünket. Gondoljunk csak arra, hogy 20 évvel ezelőtt forgatták már Fóton azt a bizonyos Red Rose videót, és 10 év telt már el a zenekar első magyarországi koncertje óta. Így szerencsénkre éppenséggel van mire emlékeznünk, s valljuk be, sokszor jól esik újra megfürödni a régi emlékeinkben.

A fanzinunk idei második számában többnyire ezt szeretnénk tenni. A minap kezembe került egy hír 2004-ből, amelyben arról olvastam, hogy az Alphaville könyv munkacíme AN ORBIT FULL OF lesz. Aztán persze az is eszembe jutott, hogy a könyv azóta sem jelent meg. S ahogy utána számoltam az elmúlt éveknek, rádöbbsentem, hogy két év múlva már a 25. évfordulót ünnepelhetjük. Abban már csak bizakodni merek, hogy az évforduló kapcsán majd csak megjelenik a könyv, a DVD, a Rarities, vagy az új album. A kiadó már nem lehet akadály. Vagy mégis? A kérdés csak az, lesz-e elég érdeklődő....

(vafe)

„Amire nagyon szívesen emlékezem”

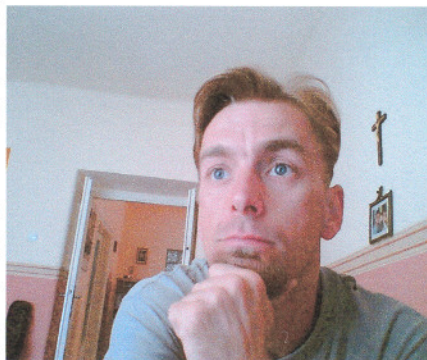
Beszélgetés Vajda Ferencel, az alphaville.hu egyik szerkesztőjével

Amikor legutóbb beszélgettünk, sokszor szóba hoztad az Alphaville induló éveit. Ennyire meghatározó volt ez számodra?

Feltétlen! Én még ahhoz a rajongói generációhoz tartozom, aki együtt nőtt fel az együttessel, és ha tehetném, szívesen visszamennék még egyszer 1984-be. 12 éves voltam akkor, és volt valami titokzatossága és varázsa az egésznek, amire nagyon szívesen emlékezem.

A legutóbbi fanzinban megszólaltak a fanclub alapítói és működtetői. De az elmúlt 15 évben akadtak rajongók is, akik úgymond „külsőként” nagyban hozzájárultak a BS működéséhez. Mondhatjuk, hogy te voltál az egyik ilyen első külsőse a klubnak?

Így is lehet mondani, bár én inkább úgy fogalmaznék, hogy én voltam az egyik első tagja, aki szívvel-lélekkel adta magát az egészhez. Örömmre szolgált, hogy rengeteg, a már addig általam összegyűjtött anyaggal járulhattam hozzá a működéshez, illetve az információ-cseréhez. És persze nagyon örültem, hogy AV-t kedvelő emberekkel találkozhattam. A Heltai fivérek nagy hatással voltak rám, és ez a mai napig így van. Az első időkben cikkeket írtam a Secret Spells-be, az utóbbi 5-6 évben pedig én is szerkesztettem. Most ott tartok, hogy minden fellelhető magyar vonatkozású AV anyagot összegyűjtsek, hogy azokat a honlapra tehessem a letölthető anyagok közé. Meglehetősen nehéz vállalkozás ez, de egész jól alakul.

Megkérdezhetem, hogy melyik a kedvenc AV lemezed és mit vársz az új albumtól?

Mindenek előtt, számomra a klasszikus felállású Alphaville volt a meghatározó, így annak a korszaknak minden lemeze szóba jöhet; de ha mindenképp választanom kellene, akkor a The Breathtaking Blue.

Hogy mi lesz az új albummal? Gondolom a CS-n elkezdett progresszív vonal lesz a domináns, bár szerintem ehhez a lemeztársaságnak is lesz néhány szava. Mindenesetre már nagyon várom.

Ha jól tudom, az utóbbi időben a honlap készítésében is szerepet vállaltál. Mik a távolabbi tervek ezzel kapcsolatban?

A készítésében nem, inkább a frissítésében. Leginkább a híreket kísérem figyelemmel, próbálom mindig az aktuális dolgokat kitenni. De a közelmúltban az Alphaville története is elkészült, amelyet szintén én írtam. A korábban már említett, letölthető anyagok ugyancsak az idén kerültek fel az oldalra, amelyek azóta is folyamatosan bővülnek. Nagyon sok pozitív visszajelzést kaptam a tartalmát illetően, amelynek nagyon örültem. Persze akadnak még mindig hiányosságok és hibák az oldalon, amelyeket mielőbb orvosolni szeretnénk. Ha jól tudom, Julius, az oldal gazdája már dolgozik is ezen.

(jacky 2007. szeptember)

Salvation premier Budapesten

1997. november 13. Budapest, Petőfi Csarnok

Miután nemrégiben az Alphaville a Magyar Televízió egyik műsorában a Forever Young-gal szerepelt, most Budapesten indítják útjára a Salvation turnéjukat. Jóllehet sokszor jártak már a fővárosunkban, mégis ez lesz az első koncertjük Magyarországon.

Az intro alatt az öt feketébe öltözködött zenész az „aVΞ„ logo elé sétált, amely az egyetlen vizuális eleme volt a színpadnak. Ez egyértelművé tette, hogy a hangsúly a zenén lesz. Nagyon hamar kiderült, hogy a duó tagjainak viselkedése a színpadon teljesen különböző. Amíg Bernhard póker-arccal játszott (ha jól emlékszem, az egész koncert alatt egyszer-kétszer mosolyogta el magát) Marian minden szöveget érzelmekkel telve énekelt, amely igazán nyílttá és hitelessé tette. Egyébként mind az öten nagyon lazák és jó hangulatban voltak. Csak néhány érdekes esemény a koncertről: a Guardian Angel például Nightguard-ként lett felkonferálva. A Monkey In The Moon alatt James elektromos dobjai egyszerűen leváltak a keretről. Ezt hamarosan rögzítették, ám nem sokkal később a Wishful Thinking és a Dance With Me alatt további megerősítésekre volt szükség, hogy a dobok megfelelően a helyükre kerüljenek. A közönség szinte észre sem vette az egészet, mert mindannyian Marian énekével voltunk elfoglalva. A New Horizons után Marian bejelentette: „Most pedig jöjjön valami teljesen más...” (tette úgy, mint Monty Python Repülő Circus-ában) a Sounds Like A Melody-ra gondolva. Az első ráadás után

Marian fényképeket készített a zenekar tagjairól, a közönségről és aztán magáról, majd a gépet végül az első sorok közé dobta. Minden dal, különösen a régiak, újbóli hangszerelésre kerültek a koncert kedvéért. A közönség nagy része nem is ismerte fel a legtöbb dalt az első taktusokból, így a Forever Young-ot sem, amely Martin egy gyönyörű zongora bevezetőjével kezdődött. Rob remekül gitározott a koncert alatt, számos szólót is játszott, olyan dalokban is, amelyekben eredetileg nincs is. A koncert egy gyönyörű lassú dallal ért véget, amelyet Marian, Martin és James adott elő: If The Audience Was Listening. Ezt tettük.

A koncert után néhány szót váltottam a hangmérnökkel, aki nagyon kedves volt, annak ellenére, hogy még egy csomó dolga volt. Gratuláltam neki, és a dallistáról kérdeztem. Megpróbált szerezni nekem egy „tiszta”, de végül is a sajátját adta oda a megjegyzéseivel, amelyen osztályozta korábban a dalokat OK illetve ROSSZ megjegyzésekkel. Aztán röviden elnézést kért a hang-és effekt problémák miatt, de azt hiszem ez szükségtelen volt, tekintve különleges foglalkozására. Mindnyájan egyet értettünk abban, hogy amint lehet, vissza kell térniük Magyarországra...

Marian Gold (ének)
Bernhard Lloyd (billentyűsök)
Martin Lister (billentyűsök)
Rob Harris (gitár)
James Mack (ütősök)
Turné menedzser: Steve A. Toth

(Edelényi Tamás 1997. november. Fordította: vafe)

MIKROKOZMOSZ - a The Breathtaking Blue nyomában -

Az űrutazás ideje Németország himnikus pop együttese számára végleg véget ért. "Délutánjuk Utópiában" két évig tartott. Most már a High-tech-et csak a stúdióban használják, hármuk fejében inkább meditatív gondolatok kavarnak. Thomas Böhm járt Alpha város Lunaparkjában.

Több mint két éve, hogy majdnem kétmillió fiatal gyülekezett az Alphaville vidámparkjában, hogy romantikus álmodozással töltsön egy délutánt Utópiában.

Azután az Alphaville eltűnt az idő ködében, a fiatalok idősebbek lettek, az utánpótlás pedig új popsztárokhoz ragaszkodott. De a Lunaparkban sosem volt csend. Közben négy évvel a megjelenése után, öreg himnuszuk, a *Forever Young* másodszor is megtalálható volt az amerikai Billboard listán, Gold, Lloyd és Echolette behúzódtak saját Lunapark stúdiójukba, és megvalósították újan hangzó álmaikat.

"Az *Afternoons in Utopia* befejezése után külsőleg és belsőleg is szét voltunk szaggatva. A lemezkészítés addigi módjával már nem voltunk elégedettek. Mindenütt az honosodott meg, hogy 20-30 demo közül az ember egy ollóval a fejében az állítólagos legjobbakat kiválasztja a lemezhez. Mintha nem lenne minden jó, amit csinált! Az ember kizárólag sávonként halad, egy időben több dalon dolgozva. Ez a munkamódszer, gyártás technológiailag nagyon elidegenedett."

Ezért fordulópont következett az Alphaville-nél. Úgy tettek mintha egyáltalán nem lenne

kész anyag, hanem beültek a stúdióba, hogy ott a dalokat egyenként fejlessék, rendezzék, és mixeljék. "Csak így tudtuk a fejlesztési eljárást tisztán alakítani és a stílusunkat folyamatosan továbbfejleszteni." A nehéz szülés 21 hónap és 10 dal után fejeződött be. A *The Breathtaking Blue* egy időtlen mű, ami nem törődik az elmúlt két év általános zenei fejlődésével. "A zene kizárólag a fejünkben keletkezik, és nem igazodik trendekhez. Arra egyáltalán nincs helyünk. Az Alphaville egy együttes, inkább konzervatív hangzáselképzelésekkel, egy együttes, amely kifinomult módon jellegzetes, és amennyire csak lehetséges önállóan érez és gondolkodik."

Ebbe az elképzelésbe kiválóan illett az elektronikával bíbelődő Klaus Schulze, mint producer.

Nem csak Marian változatos hangja tükrözi vissza az együttes eddigi legnagyobb zenei spektrumát, hiszen ez a lemez swing-gel, Rock'n Roll-lal, balladákkal, poppal és klasszikus hangzásokkal van megtöltve, és elvárható intenzitással megkoronázva.

"Ezúttal is kiemelkedő dolgokat dolgozunk fel: A dalaink olyanok, mint az ablakok egy és ugyanazon épületből. Segítségükkel a mi perspektívánkból látható a világ, de a szimbolikus nyelvünkön keresztül saját asszociációkat is lehet találni." Alphaville - és ahogy ők a világot látják. Kódolt, misztikus, esztétikus, és hangzatos képekkel.

Amilyen konzervatívnak tűnik a zenekar beállítottsága, olyan jövőbe mutató a technikai megvalósítás. Hogy a céljaikat megmagyarázzák, felhasználták a legújabb technikát, a CD-Graphics-ot, ami csak az idei rádió-kiállítás után kerül a piacra. A CD kapacitás kb. 0,5 százalékán - ami eddig kihasználatlan volt - mozgóképeket lehet tárolni, ami (egy kiegészítő kimeneten át) egy monitoron válik láthatóvá.

Ennek a keresésnek az eredménye (valamint a szöveg-visszafejtések németre amelyek szintén megjelennek a képernyőn) a saját magyarázata a *The Breathtaking Blue*-nak, Marian Gold után szabadon.

De ez még nem minden. A *Songlines* videó-projekttel szintén új szférákba tör az együttes.

A *Songlines* ötlete az ausztrál őslakosok vallásából származik, amely szerint a világ kezdetén az istenek a sivatagban vándoroltak, és énekükkel teremtményeket hívtak életre. Ők ma is ezeket a dallamokat követik.

"Egyszerűen nem akartunk hagyományos videókat készíteni, hanem rövidfilmeket készítettünk a dalainkhoz. Ezért megszólítottunk olyan neves rendezőket, mint Godfrey Reggio, Ian Pringle és Slobodan Pesic, akik az egyes dalokat elővették, és filmre alkalmazták."

Így alkotott a *The Breathtaking Blue* egy új világot. Egy szép új világot Alphaville fővárossal.

(Egy német zenei szaklap nyomán, 1989. Fordítás: Voyager, 2007)

TO GERMANY WITH LOVE

avagy, mégsem találtak meghallgatásra a szerelemes üdvözlések Nyugat-Németországból

Ma, a német újraegyesítés napján Marian Gold bizonyára újra az 1987-es eseményekre gondol. Pontosan 20 évvel ezelőtt súlyos problémák álltak a münsteri pop együttes lemezének NDK-beli kiadása előtt. A slágerek, mint a „Big in Japan” vagy a „Forever Young” nem okoztak gondot a cenzoroknak, annál inkább két ismeretlen szám: a „To Germany with Love” és a „Summer in Berlin”.

„Olvasták, hogy Germany és Berlin és ez nem jelenthet semmi jót egy osztályidegen szájából”- mondta ma az AV énekes, Marian Gold. Valóban, amikor a nagylemez az Amiga nevű NDK cégnél megjelent ez a két dal hiányzott.

Két évtizeddel később nehezen lehet felfogható, hogy a kelet-berlini rezsim egy pop együttestől félt, mondja Marian: „Elvből biztonságra törekedtek. Az egész bürokratikus apparátus egyre jobban önállósította magát, és az emberek, akik hozzátartoztak, nem akartak hibázni. Valamikor ez egy önmagát szabályozó rendszerré vált, ami jóformán csak ingerekre reagált, a tartalomra kevésbé. Mindenesetre ez volt a személyes benyomásom.”

A herfordi, 1983-ban alapította Münsterben az Alphaville-t engeri barátaival, és az együttest a francia rendező, Jean-Luc Godard hasonló nevű filmjéről nevezték el. Már egy évvel később a *Big In Japan*, a *Sounds Like A Melody* és a *Forever Young* nemzetközi sikert aratott. Szintén a bemutatkozó albumon volt található a „To Germany with Love” és a „Summer in Berlin”. Mint az együttes legtöbb dalának, ezeknek sem volt kimondottan éles politikai tartalma, akkor sem, ha a „To Germany with Love”-ban ez áll: „A jövő felé fordulva állunk áldott dicsőségben virágos-va.”

„A szöveg részben a nemzeti himnuszokból van összeépítve, egyfajta apokaliptikus újraegyesítési színpadkép” - mondja Marian Gold. „És Berlin városként a megosztottság legmonstumszerűbb emlékműve volt. Világos, hogy a dal a cenzoroknál az asztal alá esett.” Többek között: „Van egy asztalfoglalásod június 17-re.” A dátum emlékeztet az 1953-as felkelésre a város keleti felében, amely vérfürdővel végződött. Gold: „Hihetetlen érzés volt ezt a dalt később egy berlini szabadtéri koncerten énekelni, kilátással a Június 17. utcára.”

Az 1954-ben, Herfordban, Hartwig Schierbaum névvel született énekesnek az NDK nem ugyanolyan ország volt, mint bármelyik másik: „Egyfelől rokonaim vannak Magdeburgban, egy lelkész házaspár, és ehhez még hozzájött ez az abszurd ideológiai konkurenciahelyzet kelet és nyugat között. Számomra az NDK olyan volt, mint egy idegen tiltott otthon. Az embernek az volt az érzése, hogy a nyomorúságos diktatúrában létezik egy társadalom, amely sokkal humánusabb, mint a nyugatiak.” Ma már az ottani koncertek nem jelentenek számára semmi különlegességet.

Szívesen van Kelet-Németországban: „Csak a minap voltam a radebeuli Karl May Múzeumban. Legjobban a fogadószooba a festményekkel és a barnamedve tetszett.” Mindamellet nem huny szemet a jobboldali pártok szavazatnyerése felett: „Ez máshol is lehetséges. Mindenki tudja, hogy a náci ideológia undorít.” Hogy az Alphaville rajongók között is lehetnek szélsőjobbosok, sajnálja az énekes. „De mindig kész vagyok vitatkozni velük!”

(Die Glocke, 2007. október 3. Fordítás: Voyager, 2007. november)

Flame (Szenvedély)

Kerestem, oly sokáig
kerestem,
de most elúzom az
árnyakat
Próbáltam, igen,
próbáltam
megtalálni az utam,
nincs több sírás, bármi is
történik majd.
Volt idő, mikor magam
alatt voltam, nagyon is
lent,
és egész életem céltalan
üresség volt
De szenvedélyed
bennem él,
egész életemen át,
hiszek benne,
béke honol mélyen
szívemben, minden
elmúlik,
de mi együtt leszünk
újra

Mentem, csak mentem
az esőben,
mikor képzeletem
angyala suttozta: Hello
Nagyon meglepődtem,
hogy szembesültem
ilyen újjászületéssel
A szerelem mindig
váratlanul jön,
a szerelem vakká tesz és
irányíthatatlan
a szerelem a válasz,
a szerelem mindaz, mire
szükségünk van,
barátom,
de most jöttél és
megváltozott a világ,
most örökké akarok élni

(fordítás: Tompus)

SECRET SPELLS

A MAGYARORSZÁGI ALPHAVILLE
FANCLUB IDŐSZAKOS KIADVÁNYA
XVI. ÉVFOLYAM 2. SZÁM
SZERKESZTETTE: VAFA ÉS JACKY
KÜLÖN KÖSZÖNET VOYAGER-NEK ÉS
TOMPUSNAK A FORDÍTÁSOKÉRT

2007. DECEMBER 3.

KÉPZELT RIPOORT EGY FORGATÁSRÓL 2: A TALÁLKOZÁS

A stúdió, mint egy hangár. A vörös függönyök szorosan ölelték át a színpadot, a földből óriásokká nőttek a hangfalak. Mindenhol ismerős arcok. Victoria, az egyik vokalista lány megbabonázott mindenkit. Nem is az Alphaville tagokkal, sokkal inkább Victoriával foglalkozott mindenki. Az egyik szünetben hozzám is odajött, én az Utopia felvételeiről kérdezgettem. Persze nagyon élvezte, aztán röviden megállapította, hogy Marian milyen nagyszerű énekes. - Remélem ő lesz a következő, akivel beszélhetek – mondtam neki, és már rohant is tovább; hirtelen visszaneztem, rám kacsintott: - Legközelebb Gold-dal jövők! - kiabált vissza, aztán eltűnt a színpadi forgatagban.

A forgatás meglehetősen szigorú tempóban zajlott, minden precízen és pontosan meg volt tervezve, jóllehet mindig közbejött valami apróság. A producer rögtön kitalált valamit, egyezkedett a rendezővel, majd az operatőrrel. Nincs megállás, menni kell tovább mindennek. A vokalista lányok egyre többször énekeltek élőben a szünetekben, nekem pedig sikerült elkapnom Bernhardot és Ricky-t is egy autogram erejéig. Nagyon kedvesek voltak. Gold még hátra volt. Victoriára vártam. Ez aztán majdnem sokba került nekem. Az utolsó este ott kellett hagynom a filmgyárat, mert apámhoz kellett rohanom, aki éppen valami tévéműsort rendezett. Fótról Pestig másfél óra a szaka-

dó hóesésben. Az fejemben a Red Rose dörmögött, meg persze az, hogy ma éjjel még vissza kell érnem a gyárba a forgatás végére, mert Mariannal még nem beszéltem. Szeretnék vele kezdet fogni, és persze ő még nem dedikálta a második albumot...

Amire a tévéhez értem apám vágásra adta a darabot, amit rendezett, a zenék válogatásáról már elkéstem. – És hogy áll az Alphaville klip? – kérdezte. Kétségbe esve kezdem el kiabálni, hogy gyérünk vissza Fótra, még ott kell, hogy ériük őket. Apám telefonálni ment. Vissza már néhány filmes barátjával indultunk. A hó, ha lehet, még jobban szakadt. Fejemben még mindig a Red Rose dalama lüktetett. Majdnem éjfél volt, mire visszaértünk. A filmgyár még mindig hangos volt. Néhány ismerős magyar zenészbe botlottunk a bejáratnál, akik pezsgővel köszöntöttek bennünket. Elkészült! – kiabálták, és apámék egyből a vágósza felé vették az irányt. Én a stúdió felé rohantam, a színpad körül még több tucatnyi ember beszélgetett. Victoria sietett elém, messziről megismert, és karom megragadva Marian felé ráncigált. Gold rám nézett, elmosolyodott, aztán firkantott valamit egy kártyára, ha már a lemezt a kocsiban hagytam.

- Holnap gyere ki velünk a reptérre – mondta fáradtan, és elkészönt.

(vafe 2007. október)

ELKÉPZELT FILMEK VALÓDI ZENÉKHEZ

A hasonló szófordulat talán mindenkinek ismerős lehet a Red Rose b oldaláról, bár ott nem pontosan így hangzik el. A dal címe mégis aktuális az Alphaville történetében, hiszen napjainkban egyre több olyan Alphaville videó kerül fel az internetre, amelynek készítői lelkes Alphaville rajongók, vagy épenséggel igazi profi operatőrök. Először idén áprilisban kaptam fel a fejem egy magyar páros fergeteges filmjére, amelyet a Summer in Berlin-hez forgattak (vassy&akoboy2) majd júliusban a következő magyar film a She Fades Away-hez, amely Debrecenben készült (kissatom). A magyar vonatkozású videók mellett természetesen sok külföldi rajongó is bemutatkozott már Alphaville videójával és a paletta meglehetősen szélesre sikeredett. Mégis az elmúlt hónapok egyik legjobb videója a Flame című dalhoz készült, amelynek képi anyagát a 2006-ban forgalomba került The Fountain (A forrás) című mozi adta. Bár a filmben a dal nem hangzik el és nem is volt soha kapcsolat a film és a zene között, mégis a filmből ügyesen összevágott „zenei videó” az utóbbi évek egyik legjobb Alphaville klippje lehet, ha már az együttes úgy sem készít ilyeneket. (Az utolsó AV videó 1999-ben készült a Soul Messiah-hoz). Ha még nem láttátok, vagy nem ismeritek ezeket a videókat, látogassatok el a youtube.com oldalra, ahol ezen ritkaságok mellett az együttes minden hivatalos videóját megnézhetitek, a régi tv-fellépésekről, koncertrészletekről és a sok más egyéb ritkaságról már nem is beszélve!

>>> www.youtube.com

(vafe. 2007. október)